

N. B. Breinholt: Jeg ſkal ſøge ſaa vidt muligt at holde mig den højtærede Formands Formaning efterrettelig.

Der er næppe nogen, der har fulgt denne Sags tidligere Gang gennem Tingene, der vil kunne mistænke mig for, at jeg ſkulde kunne afgive min Stemme for det foreliggende Lovforſlags endelige Vedtagelse, og for ſaa vidt vil en nærmere Motivering af min Stemmegivning jo være ret overflødig. Der er nu ſket ſaa mange Forandringer i dette Lovforſlag under dets Gang i det andet Ting, at det er ſaare friſtende for mig at komme til at udtale min Mening om diſſe Forandringer eller, ſom jeg vel rettere burde kalde dem, Forbedringer, i alt Falb i de Medlemmers Dine, der ville give Lovforſlaget deres Tilſlutning. Jeg ved imidlertid alt for vel, at denne Sag er afgjort i de høje Guders viſe Raad, og jeg finder derfor ikke nogen Opfordring til uden Nytte at ſpilde Tiden og mange Ord paa denne Sag. — Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Bjerre) gjorde mig den Ære i ſit Foredrag gentagende at henviſe til mit Standpunkt og til mine Udtalelſer. Jeg finder heller ikke nogen ſyn- derlig Anledning til af den allerede nævnte Grund at komme nærmere ind herpaa. Der er kun et Punkt, ſom jeg gerne vil ſtrejfe uden egentlig at fordybe mig i det. Det er nemlig det, der i det andet Ting fra ſaa mange Sider og med ſaa ſtor Styrke er gjort gældende om, at dette Lovforſlag ſkulde være grundlovſtridigt. Det forekommer mig imidlertid, at netop af de ſamme Talere og ſamtidig er der næſten med lige ſaa ſtor Styrke blevet hævdet, at ogſaa den nuværende Tilſtand er grundlovſtridigt. Derved er efter min Formening Brodden i Grunden ganſke brudt af Paafanden om Grundlovſtridighed, thi man er derved, forekommer det mig, kommen i det ikke abſolut morsomme Dilemma, at forkaſter man dette Forſlag, bryder man Grundloven, og vedtager man det, bryder man ogſaa Grundloven. Man vilde alſaa komme til at indtage den bekendte Stilling, ſom Manden indtog, der ſkulde tage Huen op, han ſil Prygl, hvis han tog den op, og Prygl, hvis han lod den ligge. For mig har dette en væſentlig Betydning, idet jeg hele Tiden har gjort gældende, at der aldeles intet grundlovſtridigt vilde være i at blive ved at holde ſig til den nu beſtaaende Valglov og Valgkredsinddeling. Det er jo dog ſaa med Henſyn til den Valglov, ſom Giverne af Grundloven af 1849 gav, og ved hvilken Forholdſtallet var 1 til 14,000, at Folkemængden ogſaa under dens Virketid, alſaa fra 1849 til 1866, vokſede ligefom nu højt forffellig i de en-

felte Kredſe, og dog var der, ſaa vidt mig bekendt, ikke nogen, der raabte paa Grundlovſbrud, fordi man ikke forandrede Valgkredsinddelingen. I 1866 gjorde man Forandring, men det var, da der ſkete en Grundlovſforandring, da forandrede man Forholdſtallet til 16,000. Hvad der gjaldt fra 1849 til 1866, maatte vel ogſaa kunne gælde fra 1866 og til vi ſil en Grundlovſforandring igen. Deri ſtiller jeg mig alſaa fra de Herrer, der have paafaaet, at dette Forſlag var grundlovſtridigt, men ſamtidig ogſaa, at det var grundlovſtridigt at blive ſtaaende ved den nuværende Tilſtand. Det er et Punkt, ſom jeg ikke har kunnet undlade at frembrage her, fordi det dog er mig om at gøre, at mit Standpunkt bliver ſaa klart ſom muligt. Jeg hævdter derfor for mit Vedkommende, at jeg tror at ſtaa paa et fuldſtændig grundlovſtro Stabe, jeg vilde anbefale, at vi ſkulde blive ſtaaende ved de 102 Folketingsmænd, ſom vi hidtil have haft, indtil der kommer en Grundlovſforandring.

Jeg agter, ſom jeg begyndte med at ſige, ikke at komme nærmere ind paa Sagen, fordi jeg finder det fuldſtændig ørtesløft, men ſkal blot endnu tilføje, at man vel ſandſynligviſ ogſaa i dette Tilfælde vil beſtylde mig for at have en Mani for at indtage et Særſtandpunkt. Det kommer jeg ganſke viſt til i dette Tilfælde i een Forſtand over for mine Meningsſkæller her i Tinget, men jeg ſkal dog minde om, at den første Gang, for 2 Samlinger tilbage, da denne Sag kom for her i Tinget, ſtod jeg ikke paa noget Særſtandpunkt, thi jeg er overbevift om, at Flertallet af mine Meningsſkæller da ſtod paa ſamme Standpunkt, ſom jeg nu ſtaar paa; den Slags Særſtandpunkt er jeg ikke bange for at indtage, og det er et Særſtandpunkt af en noget ualmindelig Art. — Jeg ſkal blot ſlutte med diſſe Ord, at jeg ſelvfølgelig ſtemmer mod dette Lovforſlag af de Grunde, ſom jeg tit nok har haft Anledning til at fremsætte, og fremsætte i den Tid, da jeg troede, at der kunde gøres noget, og da jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at hindre denne Sags Gennemførelſe.

Madsen-Miygdal: Paa dette Trin af Behandlingen af denne Sag finder jeg det aldeles unødvendigt at komme ind paa nogen hiſtorisk Redegørelſe af Sagens Enſeltheder eller Gentagelse af, hvad der ſaa tit er ſagt ogſaa fra min Side. Jeg ſkal derfor fuldſtændig afholde mig fra at følge de ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Bjerre) i hans Bemærkninger i den Henſeende, og jeg ſkal i det hele taget fatte mig meget kort, thi jeg tror, at det er overflødigt nu a